

DVA SVĚTY

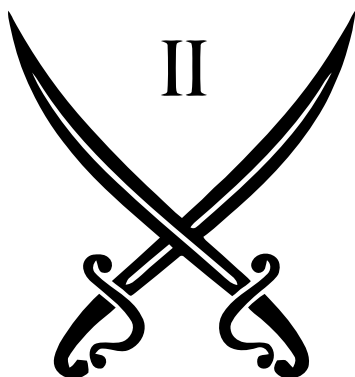
TEJ ISTEJ PLANĚTY II

NENA TURNER

NENA TURNER

DVA SVĚTY
TEJ ISTEJ PLANĚTY

Autor: © Nena Turner
Korektúra: Andrea Hošťáková
Obálka: © Zuzi Maat
Vydavateľstvo: © Elist, Liptovský Mikuláš
Tlač: Alfa print, Martin
Rok vydania: 2023

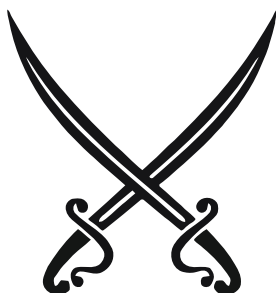
Všetky práva vyhradené. Nijaká časť tejto knihy nesmie byť reprodukováná, uchovávaná v rešeršných systémoch alebo prenášaná akýmkoľvek spôsobom vrátane elektronického, mechanického, fotografického či iného záznamu bez predchádzajúceho písomného súhlasu autora, respektíve vydavateľa.

ISBN: 978-80-8197-512-7 pdf

*Venované všetkým, ktorí mali zlé vzťahy,
bolo im citovo ublížené a napriek tomu nestratili vieru
v dobro a lásku v každom jednom z nás.*

(TRETÍ A ŠTVRTÝ ZVÄZOK)

Nena Turner

TRETÍ ZVÄZOK

POHLAD SPÄŤ – ROK 3347

Môj životný osud bol spečatený ešte dávno predtým, než som to mohla zvrátiť. Mojej láske som sa oddala z každého uhla pohľadu, každou bunkou svojho tela, obetovala jej aj to posledné, a teraz nadišiel ten čas, keď som za to posledné, na život a na smrť, zúrivo bojovala. Bojovala som za ten náš spoločný výtvor, plod, ktorý sme s Drenom, v tom najčistejšom spojení najsilnejších citov – lásky, splodili. To, že sme proti sebe bojovali, ženy proti mužom a muži proti ženám, nebol koniec sveta. Pomyselným koncom sveta bolo vyhnanie lásky z ľudských srdc a zahubenie vzájomných citov. Keď v ľuďoch začali ničiť všetky pozitívne ľudské city, prestali sme byť ľuďmi. Odvtedy sme boli stratení, každý sám za seba.

No práve vtedy som narazila na Drena. Našla som v ňom lásku, a ten koniec sveta sa zastavil a dokonca stál za záchranu. Nebudem sa v týchto riadkoch hrať a tváriť, že som svätá, a že som ako spy-ka nikdy nikomu neublížila... to nie, verte mi, vraždila som, dokonca ma povýšili za špiónku, no stačilo mi objaviť skutočné láskavé pocity a tvrdá stena, ktorú vo mne vybudovala Ženská krajina, sa zrútila. Nikdy nezabudnem na deň, keď mi Gregor a Dren odhalili históriu kultu *Spojenie štyroch ruží*. Otvorilo mi to nielen oči, ale aj srdce a zistila som, že to s ľudstvom nie je tak, ako nás učili v školách, a potom na akadémiách. Potlačili v nás mnohé dobré veci, a s tým som sa nemienila len tak ľahko zmieriť. Práve naopak. Hlavne pre to drobné dieťaťko, ktorého srdce vo mne bilo už niekoľko mesiacov. Ako to, že už nie som vo Validy? Jednoducho. S Drenom sme utiekli. Schovanú v truhle ma pokojne previezol cez bránu. Nie, nebojte sa, nie v pohrebnej. Áno, dobre čítate, šlo o drevenú truhlu, no v tejto sa pôvodne skladovala múka. Schoval ma v nej a pod zámkom, že viez potraviny ma previezol až za hranice pevnosti Validy. Nebolo to najmúdrejšie riešenie, predstavovalo to obrovské riziká, ale konali sme veľmi rýchlo z minúty na minútu. Verila som, že práve preto to tak bezchybne vyšlo. Nikto by to nečakal. Žeby Dren, vojak, viezol na voze truhlicu so zásobami múky a namiesto múky tam mal slúžku, ktorú unášal na slobodu? To bolo niečo nepredstaviteľné. Hraniciľo to so šialenstvom a nikomu ani nenapadlo, že by niekto nad niečím takým vôbec uvažoval, nieto ešte niečo také aj uskutočnil.

Ako protirežimoví buriči a nebezpeční utečenci sme sa nemohli ubytovať v žiadnom hostinci, ani nikde pri hlavných cestách, takže sme

ukradli plť, čo najrýchlejšie sa na ňu nalodili a pustili sa po rieke čo najďalej od Validy. Čoskoro som pochopila, že v kombinácii s tehotenstvom to nebolo to najšťastnejšie riešenie. Pre nepravidelné nadskakovanie na vode som sa prehýbala cez okraj a vracala do vody všetko zjedené jedlo za posledné dni. Pripadala som si, akoby sa mi všetky vnútornosti prevrátili naruby a neprestávalo to. Takto som trpela niekoľko dní, zrejme viac než dva, to rozhodne, *ale ty, zlatko moje, v mojom brušku, si za to stálo.*

Po týchto pár mučivých dňoch na vode sme sa víťazoslávne vylodili na pevnine, nezabudli na batohy so zásobami a zahájili kilometrovú túru do najhlbšieho lesa, kde sme našli opustenú horáreň. Dookola sme si ju obzreli a hľadali hocijaké náznaky nebezpečenstva. Nič také sme nenašli a zhodnotili, že nám pravdepodobne nič nehrozí. Chatka bola zbitá len z tenkých dosák, bez živej duše. Vtedy som to brala ako náramné šťastie s nadštandardom, ktoré sme ani jeden z nás neočakávali. Strecha nad našimi hlavami! Ako keď sa v zúfalstve stane niečo, čo vám privodí opätovný optimizmus. Obaja sme vedeli, že musíme zachovať opatrnosť, a že tu nesmieme prebývať príliš dlho. Vedela som, že si len doplníme zásoby, raz sa vyspíme, a opäť sa poberieme čo najďalej, kým je ešte čas a nerodím. Nemohli sme spomaliť. Bolo to veľmi nebezpečné. Takto sme sa posúvali nekonečné dni plné chôdze asi týždeň. Využívali sme opustené chaty, občas striedali stromy, lúky, jaskyne, hocičo, čo nás počas noci dokázalo uchrániť pred vyčíňaním počasia.

Veľmi rada by som tu napísala, že som iba preháňala a nič zlé nás nezaskočilo a zachránili sme sa. No nie... Presne, ako som predpovedala v predošlých riadkoch, neschovávali sme sa dlho, a vystopovali si nás ako besné psy. Nemám najmenšie tušenie, ako k tomu došlo, no počas hliadkovania na streche rozpadajúcej sa chajdy sme zahliadli, že sa k nám z diaľky približuje desať zahalených osôb cválajúcich na koňoch. Dren namiesto toho, aby vytasil zbraň a utekal, usúdil, že pokiaľ by sme sa snažili utiecť spoločne, tak nemáme ani tú mizivú šancu na prežitie. Hlavne pri mojom ôsmom mesiaci tehotenstva. Rozhodol, že ich zdrží, aby som sa mohla aj s tebou, naším dieťaťom, zachrániť.

Vložil mi do rúk ľahký meč a nôž.

„Utekaj a neotáčaj sa!“

„Čo?“ zaprotestovala som. „Ideme spolu.“

„Nejdeme,“ nemienil sa nad tým ani zamýšľať.

„Nenechám ťa tu!“

Pevne ma chytil za líca, pritiahol si ma k sebe a pobozkal. Cítila som, ako sa strachom celý trasie.

„Tu nejde o nás!“ presviedčal ma vlhkými očami. „Ide o naše dieťa. Neber to ako tvoj útek odo mňa, ale ako záchranu nášho dieťaťa.“

Malinké v mojom brušku, teraz hovorím k tebe. Prepáč mi, že som tam tvojho ocka nechala napospas osudu, no šlo nám o tvoje dobro. O tvoj život a tvoju záchranu. Viem, že nadíde deň, keď pochopíš, prečo som tvojho ocka poslednýkrát pobozkala, objala a poloslepá od slz utekala do ešte hlbšieho lesa. Prosím, neodsudzuju ma, malinké, ale skús správne čítať medzi týmito riadkami a pochop, ako veľmi som ťa chcela zachrániť.

Vbehla som do lesa, snažila sa kľučkovať medzi stromami, krovím a skalami, držala som si vypuklé bruško, chránila ho, myslela na jeho/jej bezpečie a potkýnala sa striedavo raz o svoje nohy, raz o nástrahy prírody. Dobešla som až k strmému lesnému vyvýšeniu. Vedela som, že tehotná, zaťažaná mečom a nožom, som nemala šancu, tak som meč a nôž pokojne odhodila. Chytila som sa trávy, skoro štvornožky šplhala hore a vytrhávala pri tom trávu a zeminu až s korenkami. Na úplnom vrchole som však na niečo rukou narazila. Nohy? Opatrne som otvorila privreté oči. Skutočne to boli nohy obuté v spy čižmách. Z toho pohľadu som nasucho prehltna.

Pomalým pohybom som zdvihla pohľad od čižiem na zemi k postave predou mnou. Neovládla som sa a rozplakala sa ešte emotívnejšie. Nado mnou stála prezidentka Ženskej krajiny, Melody Mastersová, aj s dvoma ďalšími spy-kami. Ruky mala vbok a spy-ky držali pripravený luk a meč. Mierili nimi rovno na mňa. Opona nado mnou sa definitívne zatiahla. Viac som nemala čo hrať. Nebolo čo a ako tajiť.

„Nie,“ rozvzlykala som sa. „Prosím, neubližujte jej.“

„Myslíš, že ten bastard, čo v tebe rastie, je žena?“ opýtala sa ma prezidentka a arogantne nadvihla obočie.

Sprevádzajúce spy-ky sa nad jej poznámkou hlasno rehotali. Vytušila som, že tie dve budú buď aktuálne alebo minimálne budúce ministerky. Napadlo mi to z jednoduchého pohľadu na ich gestá a správanie. Pohyby, pohľady, nosy a brady dohora, to všetko bolo veľavravné.

„Cítim to tak,“ povedala som prezidentke a neskladala ruky z tehotenského brucha.

Sklopila som pohľad, hľadela si na špinavé ruky a zeminu za nechtami a v kľaku som sa predklonila. Pochytila ma panika a v duchu som začala prosiť za moje dieťa, aj keď som to nikdy predtým nerobila a nevedela. Skôr by som to nazvala vyjednávaním s osudom. *Urobím čokoľvek, len nech malá prežije.*

„Ako vieš, že som ušla? Ako si sa dozvedela o mojom úteku? Čo robíš na hraniciach s mužským územím?“ pýtala som sa cez vnútorné prosby.

Silno ma schmatla za vlasy a potiahla dozadu:

„Viem všetko.“

„Máš známosti aj v Mužskom štáte?“ hádala som s privretými očami od bolesti.

Ako správna spy-ka a Národnou radou Ženskej krajiny poverená špiónka som mala vycvičené nielen svaly, ale aj dedukčné a strategické schopnosti. Preto som ju ukážkovo prečítala.

„Možno,“ ukázala mi svoj úsmev, „a myslím, že sa nám môžeš hodiť oveľa prínosnejšie, než sme na začiatku tvojho špiónskeho odchodu do Validy očakávali.“

Vtedy som si pospájala mnohé záhady, ktoré sa okolo mňa za posledný rok udiali. Dostali svoj zmysel. Prezidentka mala podozrivo mocné známosti, určite spolupracovala aj s mužmi, veď ako inak by vedela, že sa mi podarilo utiecť z Validy? Nehovoriac o tom, že sama priznala, že vie aj o mojom tehotenstve. Melody Mastersová bola vždy riadne sebecká špina, ktorá brala do úvahy len seba a udržanie si vlastnej moci. Opäť sa prejavila vo svojej falošnej kráse.

„Nikomu nič nepoviem. Prosím, urobím všetko, len nezabi malú,“ podlizovala som sa jej.

Bola som pripravená prezidentke bozkať nohy, zadok, nechať sa zajať, pokojne aj popraviť. *Pokiaľ ide o tvoje prežitie, princezná moja, ver mi, že som ochotná donekonečna sa plaziť a prosiť. Aj pred takým zlým netvorom ako je prezidentka Melody Mastersová.*

„Malej neublížime,“ pokrútila hlavou. „Ak to bude naozaj žena... tak dohliadneme, aby prežila.“

Roztriasla sa mi sánka. Bolo ťažké uveriť, že mám toľké šťastie. No v tejto situácii by som asi uverila všetkému a urobila pre to všetko.

„Naozaj?“ zakoktala som sa nádejou.

Pohlo sa v nej svedomie? Našla v sebe kúsok ľudskosti? Pomôže mi porodiť? Nezabije moje dieťa? No nie. Až vtedy prišla skutočná pohroma. Na moju

otázku vrúcne prikývla, pery sa jej roztiahli do úsmevu a kľakla si ku mne na kolená. Zdvihla ruku a vľúdne ma pohladila po líci.

„Ak to bude žena, máme s ňou veľké plány.“

Ten žiarivý úsmev vystriedal úsmev s pomstychtivým a temným významom. Pripadala som si ako sprostredkovateľ nejakého veľkého zla. Človek má ten dar odhadnúť, kedy mu niečo hrozí a kedy nie – *a tebe, maličká, teraz hrozilo niečo preveľmi zlé.*

Môj uvoľňujúci plač vystriedalo kvílenie plné psychickej bolesti. Udiejala som do zeme.

„Nie! Nie! Prosím, nie!“

„Nemaj strach, Mária,“ pohladila ma po hlave, „my sa o ňu postaráme.“

„Prosím,“ spojila som ruky a ľahla si pred ňu aj s tehotenským bruchom, ako len to bolo možné, „neublížujte jej. Prosím, prosím ťa o to. Urobím čokoľvek, naozaj hocičo, len povedz čo.“

„Tvoja dcéra, ak ten bastard v tvojom bruchu bude žena, sa u nás bude mať dokonale. To sa ale nedá povedať o jej matke, ktorá je nevďačnica a poza môj chrbát, a chrbtý všetkých žien, sa pakuje s mužskými nepriateľmi. Ženy sa na teba spoliehali, Mária. Ako spy-ka si ich mala chrániť a neučinila si tak. Dokonca si radostne rozťahovala nohy. Dokážeš sa nám s čistým svedomím pozrieť do očí? Priznaj sa, že nie. Nevďačne si každej jednej žene napľula do tváre. Mala si byť medzi nimi špiónkou. Namiesto toho si nás zradila a zavrhla.“

„Naozaj? A čo ty?!“ udrela som ju nahnevane do hrude. Nemala som čo stratiť. „Nepaktuješ sa náhodou s mužmi?! Ako vidím, tak áno. Inak by si o mne nevedela. Ktorý muž ti donáša?“

„To je tvoje ničím nedokázané tvrdenie,“ postavila sa. „Mysli si, čo chceš! Nevieš ani polovicu toho, ako to tu funguje, a napriek tomu je moje svedomie to najžiarivejšie na tejto planéte. Všetko, čo som kedy urobila, bolo pre dobro Ženskej krajiny. Ja ju chránim a ty si ju zradila. Preto zomrieš a môžeš si za to len ty sama.“

Moje zajatie sa udialo niekoľko týždňov dozadu. Hodili ma do väzenia v Taurine a odsúdili bez mojej osobnej účasti. Paradox? Keď tu píšem tieto riadky ceruzou na servítku, tak ani netuším, aký trest si pre mňa vybrali. Neostáva mi nič iné, len tu sedieť zatvorená za mrežami v tých najhorších podmienkach, a počkať si, čo sa udeje. *Síce to so mnou vyzerá veľmi zle, často ma prepádávajú myšlienky na to, čo sa asi udialo s твоjim ockom, zlatičko moje malinké. Čo myslíš, zabili ho, alebo ušetrili? Neviem.*

V každom prípade mi čoskoro prídu povedať, čo so mnou zamýšľajú, pretože sa nezadržateľne blíži termín môjho pôrodu a prídeš na tento zvrátený svet. Uvidíme, čo b...

Opis zo dňa 25. 12. 3364

Zatiaľ čo vojna pokračovala bez výraznejšej zmeny, raz víťazili ženy, raz muži, na hraniciach Ženskej krajiny neustále prebiehalo pátranie po Dávidovi Walterovi, synovi kancelára Mužského štátu, a Nene, študentke 65. Spy akademie Ženskej krajiny. Bojové fronty blízko hraníc rozdeľujúce tieto dve územia sledovali, či sa niekde neobjaví niektorá z hľadaných osôb. Spy-ky mali otvorené oči, počúvali, sledovali, snorili, no bez adekvátneho výsledku.

Pre lepšiu predstavu udalostí na jednej aj druhej strane vám pripájam plagáty s portrétmi a textom pokrývajúce hraničné územia Ženskej krajiny a článok z Obežníka Mužského štátu.

POZOR, HL'ADAJÚ SA!

I. NENA

študentka, 3. ročník 65. Spy akademie

Narodená: 10. 11. 3347, 17 rokov

Vlasy: dlhé, hnedé

Oči: hnedé

Postava: vyšportovaná, 152 cm, 43 kg

Naposledy videná: 65. Spy akademie

- unesená Dávidom Walterom

Prosíme o pomoc pri nájdení tejto neskúsenej študentky Spy akademie. Pri náleze živej osoby, alebo mŕtveho tela, prosíme každú jednu ženu o pomoc, aby ju u seba ubytovala a poslala hlásenie do Taurinu, kde sa rozhodne o jej ďalšej starostlivosti buď v Spy akademii, alebo u šamaniek, podľa aktuálneho zdravotného stavu.

2. DÁVID WALTER

druhorodený syn kancelára Ervína Waltera

Vek: 19 rokov

Vlasy: dlhšie, svetlohnedé

Oči: svetlohnedé

Postava: vyšportovaná

Naposledy videný: 65. Spy akadémia, telo ani iné stopy nenájdené.

- na úteku z väzenia 65. Spy akadémie uniesol spy študentku Nenu (1. hľadaná osoba) ako rukojemníčku, aby ho bezpečne previedla ženským územím až k hraniciam, kde sa jej pravdepodobne pri prvej príležitosti zbaví zavraždením.

- **VYSOKÉ RIZIKO!!!** Môže byť ozbrojený, skúsenosti z bojov.
- po nájdení okamžite zajať a odvieť do najbližšej Spy akadémie, kde sa spíše protokol a hlásenie o zajatí, s ktorými sa potom hľadaná osoba transportuje do Taurinu k ďalšiemu riešeniu.

3. MICHAEL WALTER

prvorodený syn kancelára Ervína Waltera, kancelárov nástupca

Vek: 20 rokov

Vlasy: dlhšie, čierne

Oči: hnedozelené

Postava: vyšportovaná

Naposledy videný: pri pasci na severných hraniciach, telo ani iné stopy nenájdene.

- hľadá brata Dávida Waltera, a existuje podozrenie, že smeruje cez severné hranice k 65. Spy akademii.

- VYSOKÉ RIZIKO!!! OZBROJENÝ S VIACČLENNOU BOJOVOU SKUPINOU.

- po nájdení okamžite zajať a odvieť do najbližšej Spy akademie, kde sa spíše protokol a hlásenie o zajatí, s ktorými sa potom transportuje do Taurinu k ďalšiemu riešeniu.

Nijaká z úbohých žien netušila, že ide o chabé úsilie prezidentky aj kancelára vyriešiť túto chúlостivo-nebezpečnú situáciu. Vtipné bolo, že medzitým spy-ky zo severných hraníc našli pascu, v ktorej bola napichnutá bojová skupina Michaela Waltera. Ibaže v nej chýbalo práve jeho telo. Vtip číslo dva bol ten, že kancelár už mal Dávida a Michaela vo Validy, o čom zas netušila prezidentka. A konečný vtip? Kancelár vôbec netušil, že Linda a Savana, ktoré mal vo svojej pevnosti Validy, boli v skutočnosti Nena a Kateila. Portrét Neny sa totiž vynímal len na plagátoch, a tie zasa neprešli cez hranice až do mužských rúk.

Obežník Mužského štátu:

POZOR, MUŽSKÝ ŠTÁT!

Kancelárov syn Dávid Walter sa živý a zdravý vrátil zo ženského zajatia. Na tele utrpel len drobné poranenia, bez ohrozenia na živote. Aktuálne opäť prebýva v pevnosti Validy.

Michael Walter, ktorý bol na záchranej misii zajatého brata Dávida Waltera, sa taktiež úspešne vrátil do Validy. Utrpel drobné poranenia. Bohužiaľ, záchrannú misiu prežil len on a Igor Walter, zvyšok sprevádzajúcej družiny bol spy-kami usmrtený. Mená môžete nájsť na poslednej strane obežníka v zozname padlých za tento týždeň.

Počas misie sa Michaelovi Walterovi podarilo zajať, a následne vo Validy aj uväzniť, dve ženy. Zistili sme, že sú to študentky Spy akadémie. Vzhľadom na nové skutočnosti sme sa rozhodli využiť ich poznatky o ženskej situácii. Začali spolupracovať s Mužským štátom a aktívne sa zúčastňujú na odhalení výskumných inovácií prebiehajúcich na území Ženskej krajiny. Na tento účel sme do Validy povolali Zbigneva Postroja.

Reakcia na väznenie a mučenie Dávida Waltera bude čoskoro odhalená a dozviete sa ju v značnom predstihu.

Kancelár Ervín Walter
Validy, 25. 12. 3364

25. DECEMBRA 3364**NENA**

Nespala som práve najpokojnejšie. Neustále som sa budila, v podvedomí som sa bála uvoľniť a poriadne si oddýchnuť. Ešte aj počas spánku mojím telom prechádzal prednastavený pohotovostný režim, bola som v neustáлом strehu, pripravená do protiútok, čo mi neprinášalo nič pozitívne ani na fyzickom zdraví, ani na psychike. Keď som sa v priebehu polhodiny strhla po štvrtýkrát, a utrela si kvôli hororovým spomienkam na kancelára mokré čelo, definitívne som to vzdala, nahmatala na nočnom stolíku papier s perom a pokračovala presne tam, kde som skončila pred snahou o spánok. Len pri svetle lampy, aby som nezobudila spiacu Kateilu, som spisovala svoje vlastné verzie zväzkov rozprávajúcich môj životný príbeh. *Možno sa raz dostanú do niekoho rúk* – hovorila mi nádej, ktorá sa snažila ostať pevne na zemi, no občas zaletela do výšin túžob a snov, ktoré hraničili s nonsensom v kombinácii so šialenstvom. Išlo mi len o to, aby som niekde spísala svoj vlastný pohľad na terajšiu realitu, ktorej opis a predstavu som chcela zachovať aj pre budúce generácie, aby si dokázali vytvoriť reálny obraz pozostávajúci z pravdy, nie pozmenený nejakým chorým režimom. Ako tie knihy, ktoré mi ukázal Michael. Nádejala som sa, že tieto zväzky zmenia aspoň jeden pohľad na svet. Pokiaľ sa tak udeje aspoň u jedného človeka, môj vysnívaný cieľ bude úspešne splnený.

... Rozmýšľali ste niekedy o tom, aká bude vaša/naša budúcnosť? Ruku na srdce... boli ste zakaždým stopercentne presvedčení o tom, že krásna? Nikdy ste nepochybovali? Nalejme si čistého vína... ľudkovia, obyvatelia matičky Zem, poviem vám to trošku otvorene a bez servítky, no tento váš predpoklad pocitu, že ste v bezpečí a nič vám nehrozí, je... jednoduchý a naivný klam. Určite so mnou budete súhlasiť, keď budem tvrdiť, že dejiny nás niekoľkokrát presvedčili o opaku...

Vybavovala som si útržky prežitej minulosti, triedila spomienky do časovej osi, priraďovala im dátumy a prišla som na to, že takéto písanie ma krásne oslobodzuje od pocitu zúfalstva a bolesti. Vypudzovalo a následne liečilo moje zúfalé a trýznivé emócie. Vlastne, lepšie povedané, ich dostávalo z najhlbších útrov mojej duše na papier, a tým ich odnášalo a zamykalo ďaleko

odo mňa. *Perfektné!* Presne toto som potrebovala. Takto moje ruky písali samy od seba to, čo hovorila hlava a srdce, a vychádzalo to zo mňa ako prúd vody.

Kateila sa zobudila okolo ôsmej ráno. Možno to bolo na môj podnet, vyrušovanie, v každom prípade som predsa aj tak nemohla dopustiť, aby prespala celý deň. Tomu som veľmi ochotne, a s nesmiernou škodoradosťou, predchádzala. *Chcela bývať so mnou a v jednej izbe? Tak nech znáša následky!* Áno, srandovala som v predstavách. Šušťala som papiermi, svietila lampou, prechádzala k stolu, hemžila sa na posteli.

„Ešte stále píšeš?“ opýtala sa ma z postele extrémne strapatá a v modrej nočnej košeli.

„Ešte stále?“ nadvihla som spýtavo obočie počas písania. „Desiatimi zapísanými stranami sa nachádzam v chabom úvode. Môj život je prepletený a domotaný toľkými neveriteľnými spôsobmi, že som sa rozhodla, že z toho spravím celé zväzky.“

„Rozhodla?“ pomrvila sa pod prikrývkou.

„Fajn... život sa rozhodol.“

Otočila sa na pravý bok smerom ku mne a žmolila si od vankúša otlačenú tvár.

„Žeby som sa nechala inšpirovať?“

Prestala som písať a odrazu ma zaplavil prívál energie. Nadýchla som sa, vydýchla, reflexne odhrnula vlastnú prikrývku a posadila sa, akoby do mňa znenazdajky nabehlo niekoľko kilojoulov.

„To by bolo úžasné!“ skríkla som a oči mi žiarili nadšením. „Urobíme z toho oficiálne zväzky. Nazveme to... história 1...“

„Stop,“ zastavila ma Kateila s kyslým výrazom na tvári a usadila sa menej šarmantným pohybom ako ja. „Nechcem ničieť tvoj prehnaný optimizmus, ale keďže som bola k tebe zakaždým úprimná, nezmením to ani teraz. História je extrémne dementný názov.“

Spľasla som, ako keď niečo vyplnené vzduchom prepichnete ihlou, a z postele na ňu civela s pootvorenými ústami.

„Náhodou, mne sa to páči. Ako inak by si to chcela nazvať?“

„Určite nie učebnicovo,“ prehrabala si prstami vlasy a postavila sa. Natiahla sa do celej výšky a pokračovala do predklonu, dozadu a na strany.

„Učebnicovo?“

„Koľko učebníc s názvom dejepis alebo história si už držala v rukách, alebo jednoducho iba uvidela stáť na policičke?“

Zalovila som v pamäti. Na jej slovách niečo bolo. Historických kníh a učebníc s takým jednotným otrepaným názvom bolo habadej. Na základe nadpisu by zväzky zapadli prachom a ležali nepovšimnuté v kope mnohých dejepisných verzii.

„A uvedom si, že to, čo píšeš ty, nie sú historické fakty,“ dokončila môj pád na úplné dno môjho mizivého sebavedomia.

Podišla ku skrini a začala sa prehrabávať medzi vešiakmi s rôznymi šatami. Prezerala si ich, presúvala z jednej strany na druhú a komentovala ich strih alebo farbu. Potom si mrmlala štýly, ako barok, vintage, stredovek a podobne. Rozprávala sa síce so mnou, no nezastavila sa a dokázala robiť niekoľko vecí súčasne. Ako sa hovorí, ženský dar robiť niekoľko vecí naraz, a my dve sme neboli výnimkou.

„Ja osobne to pokladám za históriu,“ ohradila som sa nechcieť odbočiť od témy.

„Blbosť,“ odvrkla mi akoby medzi rečou a priložila k sebe dlhé tylové šaty.

„A čo to potom podľa teba je?“ podnietila som podpichovačne jej tvorivosť.

Hlasno zastonala a cez zrkadlo, so zúfalstvom v očiach, na mňa pozrela.

„Naozaj nevidíš ten rozdiel?“

„Nie,“ priznala som, „aký?“

„Taký, že nejde o vedomosti, informácie, ale o opis reálneho života.“

„Ale ten opis je pre ďalšie generácie história,“ oponovala som jej.

„Nie,“ zavesila šaty späť medzi ostatné, „ty nepíšeš dejepis, ale náš reálny život. Vyobrazuješ náš život na tejto planéte.“

A práve vtedy sa mi v hlave, na jej podnet, začala rodiť revolučná myšlienka – *Dva svety tej istej planéty*.

„Prečo sa na mňa tak pozeráš?“ spýtala sa vykoľajene, keď som zaujala jej pozornosť dlhšou odmlkou.

„Čo by si povedala na jeden spoločný názov pre všetky zväzky? Ako podľa teba znie názov *Dva svety tej istej planéty*? Ženský a mužský svet,“ mávala som zasnene rukami a dotvorila to spirituálnym hlasom, „rozdelené na jednej planéte. Postupne budeme pridávať čísla I, II, III, a ďalej, podľa nastávajúcich udalostí. Logicky ešte netuším, koľko ich bude, ale mohlo by to fungovať.“

Vrátila do skrine ďalšie šaty a posunula ďalší vešiak. Jej vyberanie dnešného oblečenia mi prišlo bizarné. Žeby začínala byť márnivá? Žeby na ňu začínalo mať chránené postavenie u mužov škodlivý efekt?